

Η ἔκτη ἐπέτειος τῆς εἰς Κρήτην καθόδου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Βασιλόπουδος Γεωργίου, Οὗτινος ἡ παρουσία ἐπὶ τῆς Νήσου συμβολίζει πάντοτε τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἀσφαλεστέραν ἐγγύησιν τῆς πραγματώσεως αὐτῶν, εὐρίσκει τὸν κρητικὸν λαὸν ἐν παραμοναῖς νέων ἐλπίδων καὶ ἐν προσδοκίᾳ προσηχοῦς μεταβολῆς ἐν τῇ πολιτικῇ καταστάσει τῆς Κρήτης. προαγοῦσης τὰ ἔθνηκα συμφέροντα καὶ προσεγγίζουσας ἡμᾶς εἰς τὸ ποθητὸν τέμμα. Χάρις εἰς τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ διὰ τῆς ἀκαταπονήτου δραστηριότητος τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλόπουδος, ἡ τύχη τῆς Κρήτης ἀποτελεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ἀντικείμενον τῶν μεριμνῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, καὶ ἐὰν αἱ διεθνεῖς δυσχερεῖαι, αἵτινες σήμερον ἀπασχολοῦσιν αὐτὴν καὶ καθιστῶσιν ἐφέκτικους τοὺς ἰθύνοντας τύχας τοῦ κόσμου, δὲν ἤθελον ἐπιτρέψει τὴν ὀλοσχερῆ ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, ὑπάρ-

χοῦσι βασιμώταται ἐλπίδες ὅτι αἱ ἀληθινὰ ἀποφάσεις περὶ Κρήτης ἀποφάσεις θὰ ἀποτελῶσιν ἐν ἐτι πρὸς τὰ ἐμπρὸς βῆμα, ἡ δὲ ἐπιζομένη καὶ μυριοπύητος καθόδος Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς Κρήτην μέλλοντος νὰ ἀναλάβῃ τὴν φρουρῆσιν τῆς Νήσου, πραγματοποιουμένη, θὰ ἴναι ἀναμφιδόλω μία ἀπτοτέρα ἀναγνώρισις τῆς νομιμότητος τῶν κρητικῶν δικαίων καὶ τῶν κρητικῶν πόθων, ἰκανὴ νὰ καταστείλῃ τὴν ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς μετεώρου καταστάσεως ἀνυσχίαν τοῦ κρητικοῦ λαοῦ.

Μέ τὴν γλυκύθυμον ταύτην ἐλπίδα ὁ κρητικὸς λαὸς, ἀφωσιωμένος πάντοτε εἰς τὴν Ἑθνικὴν ιδέαν καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Κρήτης ἐκπροσωποῦντα αὐτὴν Ἑλληνα Βασιλόπουδα, ἔτοιμος οἶαν δῖποτε θυσίαν νὰ ὑποστῇ ὑπὲρ τοῦ θριάμβου αὐτῆς, θὰ χαιρετίσῃ αὐτὸν μετὰ παλμῶν πατριωτικῶν τῆν ἀνατολῶν τῆς 9 Δεκεμβρίου, τῆς εὐλογητῆς ταύτης ἡμέρας, ἥτις ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ δεινὰ μακραίωνος τυραννίας καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἀποδέλῃ μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν πραγματώσιν τῶν γλυκυτέρων ὀνείρων του.

Ο ΚΛΕΜΑΝΣΩ ΠΕΡΙ ΚΡΗΤΗΣ

[Ἐν τῇ παρισινῇ «Αὐγῇ» ὁ διαπρεπὴς Γάλλος πολιτευτὴς καὶ ἀκραιφνὴς τῆς Ἑλλάδος φίλος κ. Κλεμανσώ δημοσιεῖ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνα τὴν Εὐρώπην ταξιδίου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου τὸ κάτωθι ἄρθρον.]

«Ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήτης τῆς Κρήτης ἐν ὀνόματι τῶν κατεχοῦσων τὴν νῆσον τεσσάρων Δυνάμεων ἐπεράτωσεν ἀρτίως νέον ταξίδιον εἰς Ρώμην, Λονδίνον, Πετροῦπολιν καὶ Παρισίους ὅπως ἐπιτύχῃ ἀναγκάσιν τινα μεταβολὴν ἐν τῇ ἀρρορήτῃ καταστάσει τῶν αὐτοῦ διδικομένων. Οἱ Κρητῆς μεθ' ὅλην τὴν πολεμικὴν φήμην των οὐδὲν ἄλλο ζητοῦσιν ἢ νὰ ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ. Οὐδεὶς δύναται νὰ μεμφθῇ αὐτῶν σοβαρῶς ὅτι ἐπὶ αἰῶνας διετέλεσαν ἐνοπλοὶ, διότι ἐὰν ἐρίφθησαν εἰς τοὺς κινδύνους τῶν πολέμων ἐπραξαν τοῦτο ὅπως ἀντιστῶσι κατὰ τῶν βιασιότητων καὶ τῶν ἀδικειῶν τῆς ἀποτροπαίου κυβερνήσεως τῶν Τούρκων. Τοῦ τελευταίου τούτου στρατιωτοῦ ἐπελθόντος, παρέδωκαν τὰ ὄπλα των εἰς πρῶτην πρόσκλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πρίγκηπος οὗτινος τὴν καθόδον ἐχαίρεισαν. Ἡ τάξις ἤδη βασιλευεῖ πανταχοῦ. Διέτρεξα τὰς πεδιάδας των κατὰ τὴν παρελθούσαν ἀνοιξὴν καὶ τοὺς εὐρον ὅλους ἀσχολομένους εἰς τὰς γεωργικὰς των ἐργασίας καὶ μὴ σταματῶντας ἐπὶ τοῦ ἀρότρου παρ' αὐτῶν ἐρωτήσῃ :

— Πότε λοιπὸν θὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τὴν Ἑλλάδα ;

Πότε θὰ μᾶς ἀρήσουν νὰ ἐπιστραφῶμεν εἰς τὴν πατρίδα ;

Ἐνίτοι ἐφαίνοντο μουσουλμανικὰ χωρὶα κατεστραμμένα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν πρὸς ἀντεδίκησιν διὰ τὰ ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων καταστραφέντα χριστιανικά.

— Εἶναι ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν, μᾶς ἔλεγον, ὅταν εἰδείνουν τὰ εἰρήνικα αὐτὰ. (Καὶ ἡ ἀρχαία αὕτη ἐποχὴ ἀνερχεται εἰς 6 ἔτη) Τώρα ὅλα ἐτελείωσαν. Ἀπότου δὲν διατρέχομεν πλέον τὸν κινδυνὸν νὰ ληστευώμεθα, νὰ καιωμέθα νὰ σφάζώμεθα εἰς τὰς κατοικίας μας οἱ μου-

σουλμάνοι δύνανται ἐλευθέρως νὰ περιφέρονται παρ' ἡμῶν. Δὲν εἶναι Τούρκοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς οἱ προπάτορες ἐξώμωσαν θὰ ἐπανεέλθουν πάλιν πρὸς ἡμᾶς. Δὲν μνησικακῶμεν κατ' αὐτῶν. Μᾶς προῦξένησαν πολλὰ κινδύνα, ἀλλὰ δὲν τοῖς ἀποδίδομεν τὰ ἴσα. Ὅταν δύο ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατ' ἀλλήλων ἡμποροῦν νὰ ἴναι φίλοι.

Καὶ πράγματι, ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Ἡρακλείου ὅπου ὅλα αἱ οἰκίαι αἱ κατὰ τὰς τρομερὰς ἡμέρας καταστραφείσαι εἶναι ἀκόμη ἐν καταστάσει εἰρησίων, χριστιανοὶ καὶ μουσουλμάνοι περιφέρονται μαζὴ συνδιαλεγόμενοι, συναλλασσόμενοι, ἀνταλλάσσοντες ἐμπορεύματα ἢ φιλικὰ σιγᾶρα. Ὁ δῆμάρχος διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος εἶναι μουσουλμάνος, ἐπαινέται δὲ ὑπὸ πάντων ἡ διοικήσεως του, ἥτις ἀσκείται ὑπὸ τῆς ἐξουσίαν τοῦ Νομάρχου κ. Μαλατάκη ἐνδὸς τῶν πρώτων 5 ἡμέρας τῆς Νήσου πολιτῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν προεδρείαν ἐν τῷ δημοτικῷ συμβουλίῳ τοῦ διακεκριμένου κ. Λογιόδου ὅστις ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατόπιν τῶν πραγμῶν, ὅτι οἱ τούρκοι στρατιῶται ἀπῆλθον διὰ παντός, πολλοὶ μουσουλμανικὰ οἰκογένεια ἐκ φόβου ἀντεδίκησιν μετῆναστεύσαν εἰς Μικρὰν Ἀσίαν. Ἄλλ' ἡ γενομένη αὐταῖς ὑπόδοχῃ ὑπὸ τῶν ὁμοθρόνων των δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας των. Τὶ ἴσαν αὐτοὶ οἱ μουσουλμάνοι οἵτινες ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν χωρὶς νὰ γνωρίζωσι μίαν κἄν ἰδέαν τῆς χώρας ; Δὲν ἴναι δυνατόν παρὰ νὰ ἴσαν ψευδεῖς ἀδελφοί. «Πῆγαινε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθες, ξένη !» Καὶ αἱ ξένοι παρὰ τὴν θέλησιν των ἠναγκάσθησαν νὰ λάθωσιν αὐθις τὴν πρὸς τὴν νῆσον ἀγροῦσαν ὅπου τοῦλάχιστον ἠδύνατο νὰ συνεννοῶνται.

— Εἶναι τόπος καὶ διὰ σᾶς, τοῖς εἰπαν ὅλοι,

Καὶ πράγματι ἡ παγκόσμιος ἀγαθότης τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τόσο ταχέως ἐξεδηλώθη ὥστε ἡ συνδιαλλαγὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἰσλάμ μετὰ αἰῶνας πολέμων καὶ σφαγῶν ἐτετέλεσθη ἐν μιᾷ στιγμῇ εὐθὺς ἅμα ἡ φονικὴ κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου κατέρρευσεν εἰς ἓνα ὑπέρτατον δολοφονικὸν σπαζμόν.

Τὸ ἀντελήφθην μόλις ἐπάτησα τὸν ποδᾶ ἐπὶ τῆς προκυμαίας Ἡρακλείου. Γενόμενος δεκτὸς ἐν μέσῳ κραυγῶν : Ζήτω ἡ Γαλλία ! προσφωνήθει ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τὴν τριχρῶν σημαίαν, ἐξεπλάγην ἀκούσας ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα αὐτῶν τῶν μουσουλμάνων νὰ καταρῶνται τὴν φονικὴν κυβέρνησιν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ ἐπέμβασις τῶν 4 Δυνάμεων ἀπῆλλαξεν ἐπὶ τέλους ἐσαεὶ τοὺς Κρητᾶς. Μετ' εὐχαριστήσεως πρὸ παντός ἐβεβλήθη ὅτι ἡ πατρίς μου ἐκεῖ ὡς καὶ πανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ πᾶνθεου. Δὲν ὑπάρχει χωρὶον ἐν Κρήτῃ ἢ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς ὃ δὲν ἐγεγόνη δεκτὸς μετὰ ζήτησιν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας. Πανταχοῦ ἡ τριχρῶν. Ἐνίστε ἐπὶ τῶν λόφων ὁμάς ἐρίππων ἀνεκίει τὰ τρία χρώματα πρὸς χαιρετισμὸν καὶ ἐξηρνήζετο καλπάζουσα ὅπως ἀναφανῆ ἀμέσως κατόπιν . . . Φίλοι μου ! δὲν ἔχομεν πολλοὺς φίλους. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ φυλάξωμεν εἰκείνους τοὺς ὁποίους ἔχομεν.

Εἰς τὰς κραυγὰς : Vive la France ! Ζήτω ἡ Γαλλία ! ἀπάντων «Vive la Grèce ! Ζήτω ἡ Ἑλλάς !» καὶ τα χειροκροτήματα ἴσαν ἀνελεύθητα. Διότι εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κεφαλὰς μία σκέψις ὑπάρχει καὶ εἰς ὅλας τὰς καρδίας ἐν αἰσθημᾶ : Ἡ Ἐνωσις πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἔνωσις πρὸς τὴν πατρίδα. Τὸ ἐξ ἡμῶν δὲν θὰ ἐξημῆσῃ τὴν ὠραίαν ιδέαν ἥτις ἐνεπνευσέν εἰς ἓνα χωρικὸν τὴν ἀπάντησιν ταύτην πρὸς τὸν Πρίγκηπα, ὅστις ἔλεγεν ὅτι ἡ Ἐνωσις θὰ ἐπέβαλεν εἰς τοὺς νησιώτας φόρους 30 % ἐνθ' ὅπως πληρώνοσι 3 % μόνον.

— Ἄς πληρώω καὶ 50% ἀρεῖ νὰ ὀνομασθῶ Ἕλληνας πρὶν ἀποθάνω.

Διὰ νὰ δύνανται τὰ τέκνα των νὰ ὀνομαζῶνται Ἕλληνες χιλιάδες χιλιάδων Κρητῆς ἀπέθανον ἐν ταῖς ἐπαναστάσει ἢ εἰς τὰς εἰρηκτὰς τοῦ Σουλτάνου χωρὶς καὶ ἐν παράπονον μετὰ τὴν κραυγὴν : «Ζήτω πάντοτε ἡ Ἑλλάς» εἰς τὰ χεῖλη. Πρέπει νὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψει τοῦτο ὅταν θίγωμεν τὸ κρητικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον δένεται παρὰ μία ἀποψις τοῦ μεγάλου ζητήματος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν δικαιωμάτων του περὶ ὧν βραδύτερον θὰ ἀσχοληθῶ.

Πρὸς τὸ παρὸν, πρὶν ἐξετάσω ποῖα δύνανται νὰ ὑπάρχωσι πιθανότητες πραγματώσεως τῶν ὁμοθρόνων πόθων τῶν Κρητῶν διὰ τῆς ἡμετέρας ἀγωγῆς σημειῶ ὅτι πανταχοῦ ἐπικρατεῖ ἡ εἰρήνη τῆς ἐργασίας ἢ δὲ ἐρίππος κρητικῆς χωροφυλακῆς, θαυμαστῶς ὀργανωμένη ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, δὲν ἔχει νὰ περιστείλῃ παρὰ ἀραιὰς τινὰς ζωοκλοπὰς.

Εἶτα ὁ κ. Κλεμανσώ ἀναφέρει συνάντησιν του ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Γόρτυνος μετὰ ὁμιλον Γάλλων καὶ Ρώσων ἄξιωματικῶν καὶ προσθεῖται :

«Πρέπει νὰ εὐρεθῇ τις μακρὰν τῆς πατρίδος του ὅπως αἰσθανθῇ πόσον, μετὰ τῶσας παρενοήσεις, εἰμὲθα ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου. Καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπαυερχόμενος εἰς τὴν κατοικίαν μου ἤκουον πτωγῆς χωρικοῦ, οἵτινες παρεμύνησαν κατὰ τὴν διάβαινίαν μας, νὰ πλησιάζωσι δειλῶς καὶ νὰ ψευθίζωσιν εἰς τὸ σκότος τῆς νυστῆς αὐτῆς. Ζήτω ἡ Γαλλία ! Ζήτω ἡ Ἑλλάς ! Ἄπως δύνανται νὰ μὴ συγκινηθῇ τις ἀπὸ τὰς ἀρελαῖς ταύτας ἐκδηλώσεις ;

Καὶ τώρα ἐὰν ἠκαίρουν θὰ περιέγραψον τὴν ὠραίαν ταύτην χώραν, θὰ διηγούμην τὴν πατροπαράδοτον φιλοξενίαν τῶν κατοίκων τῆς, γνησίως ἀπογόνων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὅθ' προσεκόλου τὸν ἀναγνώστην νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ θαυμαστὸν κρητικὸν καὶ προμηνατικὸν μουσεῖον

τοῦ Ἡρακλείου ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ ἐξόχου ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, τοῦ καλοῦ δόκτορος Κατζιδάκη, Σφακιώτου ἐγκαλλισθέντος, εἰς ὃν πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην ὀφείλω. Ἀφοῦ ἐγὼ τὸ ἐθαύμασα ἐπεθύμουν νὰ κάμω καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸ θαυμάσωσι. Ἐπεθύμουν τοῦλάχιστον νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἀνακαρῶν τῆς Κνωσσοῦ, ὅπου ὁ Ἄγγλος Ἐβανς ἔκαμεν θαύματα, περὶ τῶν οὐχ' ἦτον σπουδαίων ἀνακαρῶν τῆς Φαιστοῦ ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ πελάγους, τῆς ἡ ἀκρόπολις ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ Ἀλμπερτοῦ μᾶλλον ἀγαπητοῦ μεταξὺ τῶν ἀρχαιολόγων, ὅσοι τὰ χιλιετῆ τείχη ἐνὸς θαυμαστοῦ ἀφρικανικοῦ ἀνακτόρου ἐπὶ τῆς ἀπεράντου καὶ χλοαζούσης πεδιάδος τῆς Μεσσαράς. . . . Ἄλλ' ἡ πολιτικὴ ἥτις με κρατεῖ, δὲν μοι δίδει ἀναψυχὴν. Καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλω νὰ ἐπαπέλω εἰς τὸ κρητικὸν ζήτημα.»

Σ. Σ. Τὸ τέλος τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου δεικνύει ὅτι ὁ κ. Κλεμανσώ σκοπεῖ νὰ ἀσχοληθῇ εἰδικότερον ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ μέρους τοῦ κρητικοῦ ζητήματος. Τὴν σειράν τῶν ἄρθρων τοῦ ἐξόχου Γάλλου πολιτευτοῦ θέλωμεν παρακολουθῆσαι εὐχαρίστως δὲ μανθάνομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις διεμηνεύουσα τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ κρητικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἀφιλοκροτῆτας φίλους του ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Κλεμανσώ καὶ πρὸς τὸν ἐν τῇ Ἰταλικῇ Βουλῇ τόσον εὐγλωττῶς συνηγορήσαντα ὑπὲρ τῆς Κρήτης βουλευτὴν κ. Κοσέν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΣ Η ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΗΡΧΙΣΕΝ

Οὕτω δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ἡ ἀπάντησις τῆς τελευταίας «Νέας Ἐλευθερίας» πρὸς ἡμᾶς. Πρὸ τινος χρόνου ἡ συνάδελφος ἤρξατο δημοσιογραφικῆς ἐκστρατείας ὑπὲρ μεταρρυθμίσεως τοῦ Πολιτεύματος ἐπὶ τὸ φιλελευθέρωτον. Ἦσαν τότε αἱ ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας οἱ μετερχόμενοι τοὺς ἀντιπολιτευομένους ὁμίλων περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ὁποίας αἰσθάνεται ὁ κρητικὸς λαὸς νὰ κυβερνηθῇ διὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμοζομένου συστήματος τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ. Ἡ δεδλωμένη εἶχε καταντήσῃ καὶ ἐδῶ τῆς μόδας καὶ κάθε πολιτευόμενος ἐθεώρει καθήκον του νὰ ἀκολουθῇ τὴν πολιτικὴν ταύτην μὴδαν. Ἐποθέτομεν ὅτι καὶ ἡ «Ν. Ἐλευθερία» μόνον διὰ νὰ φανῇ νεωτερίζουσα καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν συμφῶν. θὰ ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν τὰς ὁποίας οἱ ἔχοντες πολιτικὰ ἢ ἄλλα συμφέροντα καὶ ἐλπίζοντες νὰ ἐξυπηρετήσωσιν αὐτὰ ἀποτελεσματικώτερον διὰ τῆς βουλευτοκρατίας ἀποκαλοῦσι φιλελευθέρως. Εἶχεν ὅμως καταληθῆ ὑπὸ τῆς ψυχῶσεως νὰ παρασύρῃ καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν αὐτὴν τὸν νεωτερισμῶν, καὶ ἐπανειλημμένως προσεκάλεσεν ἡ «Ν. Ἐρευνᾶ» νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τὸ ὁποῖον τόσον ἀπησχόληι αὐτὴν. Καὶ ὅτε ἡ «Ν. Ἐρευνᾶ» ἠθέλησε νὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς ποῖας μεταρρυθμίσεις θεωρεῖ ἀναγκασίας εἰς τὸ Πολίτευμα, ἵνα ἐν γνώσει τῶν ἐπιδικωμένων ἐπὶ τῆς συνάδελφου καινοτομιῶν δυνηθῇ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν ἀγῶνα τῆς, ἐκλείσεν ἀποτόμως κατὰ πρόσωπον ἡμῶν τὴν θύραν τῆς συζητήσεως καὶ ἀνεῖται, ἡ σκληρὰ, ἀπὸ πείσμα νὰ μᾶς εἰπῇ τί ζητεῖ.

Ἄλλὰ πείσματα ἐπιτρέπονται εἰς τὴν πολιτικὴν ; Μόνον τὰ παιδιὰ γνωρίζομεν ἡμεῖς καὶ πεισμώνου.

Ὅπως δῆποτε μετὰ τὸ τελευταῖον ἄρθρον τῆς συνάδελφου ἐτελείωσεν ἡ περὶ φιλελευθέρων θεσμῶν συζήτησις καὶ τῶρα πρὸς